

Да паднемъ на колѣне предъ тези
герои, що до сетня капка кръвъ
се бориха, и паднаха съсь честь...
на, примѣръ вамъ... Ей вази назидане,
какъ българинъ родината обича...

(Съ болка)

Тѣй бихъ желалъ единъ день както тѣхъ
Исляма ний да браниме съ честь...

Миралаятъ пада на колѣне предъ трупа на
войводата - и всички го последватъ. Настъпва
гробно мълчание — трепватъ първитѣ багри на
утренната зора. Нѣкжде далечъ се чуватъ пър-
витѣ трели на подронила лястовичка.

Следъ дълго стоене на колѣне победителитѣ
се вдигатъ, следъ Миралая. Изсвирватъ тръби на
на погрибаленъ зовъ и всички строени — напу-
щатъ лобното мѣсто.

(Мълчание)

Надъ падналитѣ трупове се явява Орлица,
която извива съ отпустнати крила надъ мъртвитѣ.

IX

Отъ къмъ чукара се спуща сѣнката на Май-
сторъ Лалйо. Тя е мрачна и като приближава
труповетѣ, следъ дълго мълчание промълвя:

. . . Безпримѣрно, герои родолюбци
понесохте тридневната отбрана,
за примѣръ на гредущитѣ борци!..
Да бжде миръ надъ ваще гробове...
Ще дойде день на този върхъ незнаенъ
признателни ще идватъ да си спомнятъ
юначний духъ, що проявихте днесъ
за родъ и честь и на изпълненъ дългъ!..
Ще минатъ вѣкове, но героизма,
що сторихте — не ше да се забрави...
И въ робски дни — духътъ ви ще расте.
И въ тъмнини дѣлото ви ще греи
за назидане на мало и голѣмо,
за слава, честь на нашата родина...